

ЧУЖА

Теплий вітерець ніжно цілує в обличчя, пустує, розвіває кучеряве, русяве, не заплетене в косу волосся Ірини. Довге, просте, вільного крою, вишите білими нитками її плаття гладить висока зелена трава, а босі ноги – тепла земля. Ірина тримає одною рукою валізу, другою – босоніжки. Так набагато легше піднятися на гору та й приємно відчувати теплу землю. Там, на горі, стоїть дім свекрухи, Іринку вже чекають. Звичайно, можна було взяти таксі й доїхати по центральній, заасфальтованій дорозі до самого будинку, але сумка неважка, тому вирішила пройтися, роздивитися краєвиди, побути трішки на самоті. Не звикла долати такі круті підйоми, зупинялася кілька разів. Цього разу дійшла

вже до середини гори, стала відпочити біля невеличкого куща калини. Доторкнулася до ніжного листя, й думки полинули в інший час – у минуле.

Їй десять. Високе, худе дівча в простій сукенці стоїть біля рясного куща калини, обриває ягоди у велику миску. Поставила ту миску на землю, зірвала кетяг, припала губами до смачної ягоди, аж сік червоний цівочкою потік. «Як кров», – подумала тоді. «Не кровна ж ти для них, чужа», – прозвучали у вухах слова сусідки. Аж ось і Килина – мати підійшла забрати повну миску. «Греба поговорити, Іро. Завтра із Дмитром відвеземо тебе до дитбудинку. Пробач, не можу бути більше магір'ю тобі. Віриш, намагалася. Ти на Ганнусю мою дуже схо-

жа, тому й узяла тебе, думала любитиму. Аж ні, не можу. Знала, не заміниш душу доньки, що на небі поселилася. Вважала – полюблю. Терпіти більше не можу. Ще й гроші ти взяла знову чужі – остання крапля. Вже не сила мені тебе ростити. Не можу. Про все домовлено вже, ти пробач мені».

Нічого не відповіла, лише сльози зрадницькі потекли з очей та сік здавлених ягідок калини стік по руці, мов тепла кров червона – не водиця. Подумки страждала дівчинка тоді: «Себе корю, а не тебе, Килино. На себе злюсь, а не на тебе я. Мама – так гріло тепле слово, але не стала ти нею. Ті гроші як узяла й навіщо – сама не розумію. У дитбудинку виживати мусила завжди сама. У тебе, мамо, матінко, не так давно – лише рік, але ти не моя – чужа, не кровна». Пильно глянула на Килину, не підбігла, не обняла, не попрохала залишити, промовила: «Хай так і буде». Що пам'ятає потім? Лиш дорогу, важкий у мовчанні час, кімнату дитбудинку й холодне ліжко, чорняву дівчинку, що підійшла й промовила: «Не плач». А що було після розмови з Килиною

й до того, – пішло в забуття. Лише в спогадах той кущ калини, розмова, пустота.

«Чужа-чужа», – відстукувало часом серце, але життя взяло своє. Виросла. Тепер ось учителює, заміж вийшла. Більше не чужа. Прізвище в коханого таке прекрасне – Рідний. Коли почула вперше, лише всміхнулася. Коли покликав заміж, – заспівало серце. Коханий поруч і як бонус – Рідна. Ірина Рідна, більше не чужа.

У цей час за сотні кілометрів на старому, тихому кладовищі схилялася до могил висока, до пояса, поки ще не скошена трава. Над могилою Килини ріс кущ калини, і листя шепотіло: «Згадає тебе чужа». Давно вже там був дім Килини, поселилася вона в цьому тихому місці через кілька років після того, як залишила її дім чужа.

Ірина ж ішла до жінки, що стала матір'ю. Свекруха – мама, аж ось і вона. Не витерпіла очікування свекруха, вийшла назустріч, бо ж донька їде в гості, не чужа – своя, до щему серця рідна, дорога.